

Allen naar Parijs tegen de klimaattop van de multinationals

In december vindt in Parijs de klimaattop van de Verenigde Naties plaats. De regering gooien ons zand in de ogen met hun belofte van een "ambitieuze akkoord". In feite zal het akkoord dat ze voorbereiden een opwarming van 3,6 tot 4°C tussen vandaag en het einde van de eeuw niet verhinderen. Een ramp die het peil van de oceanen met een tiental meters zal verhogen. De oorzaak: de multinationals uit de petroleum-, gas- en steenkoolsectoren laten hun winsten voorgaan op ons milieu, en de regeringen eten uit hun hand.

We moeten deze criminele politiek afwijzen. Opkomen voor een sociaal rechtvaardige overgang naar een economie die puur op hernieuwbare energiebronnen gebaseerd is. De socialisering zonder schadeloosstelling eisen van de energiesector en de financiële sector, een democratisch geplande aanpak en arbeidsherverdeling zonder loonverlies onder allen. ■

Solidariteit met vluchtelingen en mensen zonder papieren

De vluchtelingenstroom is het product van de oorlogen, dictaturen, armoede en onderdrukking. Spontaan komt heel wat solidariteit vanuit de burgers op gang. Prachtig. Het patronaat probeert die solidariteit voor haar eigen profijt te gebruiken om de vluchtelingen en mensen zonder papieren om te zetten in goedkope arbeidskrachten. De regering gebruikt de barbaarse daden van de Islamitische Staat om nieuwe oorlogsavonturen te verkopen, avonturen die niets goed opleveren.

We mogen niet in de val trappen van racisme en oorlog. Laat ons daar zo breed mogelijke solidariteit tegenover zetten. Vluchtelingen en mensen zonder papieren moeten welkom zijn in onze vakbonden. Volksbewegingen die opkomen voor democratische rechten en sociale rechtvaardigheid, in Syrië en elders in de wereld, verdienen al onze steun. ■

Doe mee met de SAP

We hebben nog een lange weg te gaan om een einde te maken aan uitbuiting en onderdrukking, en er zijn vele valkuilen.

Het is dan ook niet genoeg ons enkel in bewegingen en vakbonden te organiseren. Er is ook een politiek perspectief nodig, en een politieke organisatie die hiervoor opkomt.

De SAP (Socialistische Arbeiderspartij) is een antikapitalistische, feministische, ecosocialistische en internationalistische organisatie. Wij zijn lid van de 4e Internationale, een internationale samenwerking van revolutionaire organisaties.

Wij denken dat een nieuwe, brede partij van de werkende bevolking, van al wie wordt uitgebuit en onderdrukt, nodig is. De SAP wil meewerken aan de opbouw van zulke partij, en steunt elke stap in die richting. We steunden dan ook de oproep van het ABVV van Charleroi voor een nieuwe partij van de werkende bevolking, en hielpen met onze kandidaten en campagne mee parlementsleden van de PVDA verkiezen bij de laatste verkiezingen.

Wij zijn socialisten, omdat de opbouw van een democratisch beheerde samenleving, waar de grote bedrijven en de banken in handen zijn van de massa van de bevolking, het enig mogelijke alternatief is voor het kapitalisme. Het socialisme is een democratisch objectief, een samenleving gebaseerd op zelforganisatie en zelfbeheer op alle niveaus. Wij hebben niks gemeen met de stalinistische dictaturen van vroeger of de bureaucratie die helaas ook binnen de arbeidersbeweging nog veel te zwaar weegt.

Wij zijn revolutionairen, omdat verkiezingen en sociaal overleg alleen niets oplossen. Enkel door massale, democratisch georganiseerde actie kunnen we een einde maken aan de onrechtvaardigheid. Wij komen vandaag op voor de algemene staking met bedrijfsbezetting en verkiezing van stakingscomités.

Meer informatie over onze standpunten? Lid worden?

SAP (Socialistische Arbeiderspartij)
Plantinstraat 20, 1070 Brussel
0496 20.76.37
info@sap-rood.org

www.sap-rood.org

SAP

V.a. André Henry, Plantinstraat 20, 1070 Brussel

HET KAPITALISME VERNIETIGT ONZE WERELD: WEG ER MEE!

Het kapitalisme helpt onze wereld om zeep. Een systeem van keiharde concurrentie, ten dienste van de winsten van een bevoorrechte minderheid, voert ons naar de afgrond. Als we niet opletten, dreigen er rampen.

Een sociale ramp, met massale werkloosheid, armoede en ongelijkheid. Met superuitbuiting van wie wel nog het geluk heeft een baan te hebben, met ontmanteling van de openbare voorzieningen en veralgemeende concurrentie.

Een humanitaire ramp, met de steun die aan dictaturen en corrupte regimes wordt gegeven. Met oorlogen voor de heerschappij die hun stroom doden en vluchtelingen meebrengen en het terrorisme voeden.

Een ecologische ramp, met de opwarming van de aarde die de bestaansvoorwaarden van miljoenen mensen in gevaar brengt.

Wat in Griekenland gebeurt, de balans van de sociale afbraak bij ons, het gebrek sinds 25 jaar om afdoende maatregelen om het klimaat te redden, de onmenselijke asielpolitiek, alles leidt tot dezelfde conclusie: de regeringen rijden voor het kapitaal. Zij willen kost wat kost hun asociaal beleid verder zetten, en gebruiken daar alle middelen voor.

Het is een illusie te denken dat we zachtjes, met rationele argumenten, die politiek kunnen veranderen. We moeten de strijd durven aangaan, ons daartoe organiseren, op alle terreinen, en onze acties laten samenvloeien met respect voor de eigenheden van iedereen.

Het is ook een illusie te denken dat we kunnen winnen door anderen een volmacht te geven de strijd in onze plaats aan te gaan. De uitdagingen zijn enorm, de tegenstander machtig. We moeten onze acties zelf in handen nemen. Mobilisatie in de diepte, zelforganisatie en zo breed mogelijke democratie in onze bewegingen, zijn de voorwaarden tot succes.

De solidariteitsbeweging met de vluchtelingen toont nog maar eens dat het individualisme geen natuurwet is. Als mensen zelf zich aan de basis organiseren, zijn ze het best geplaatst om de sociale problemen aan te pakken. Laat ons er ook de lessen uit trekken in onze eigen organisaties, in onze verenigingen en vakbonden. **Hoog tijd voor sociaal verzet!** ■

Deze keer gaan we voor de overwinning!

Al onze sociale en democratische verworvenheden hebben we afgedwongen door strijd en onze onderlinge solidariteit.

We hebben nooit iets cadeau gekregen. De regering Michel-De Wever wil dit kapot krijgen. Ze wil ons niet enkel pluimen, maar ook die solidariteit breken. Dit is een regering van en voor de rijken en het patronaat.

Onze kant is met velen. We staan sterk als we samen in actie zijn. Dat hebben we in 2014 nog maar eens getoond, met de enorme betoging van 6 november, met de provinciale stakingen en de nationale 24-urenstaking op 15 december.

Op dat moment waren de bazen en hun politieke supporters in het defensief, ook in Vlaanderen. Als we toen verder hadden gestreden, was Michel-De Wever gevallen. Dan zaten we nu niet met de pensioenleeftijd op 67 of de verhoging van de BTW.

Maar onze vakbondsleidingen beginnen een grote vergissing: zij dachten dat we onze kracht genoeg hadden getoond, en het daar bij konden laten. Zij dachten dat het volstond om de regering te laten terug krabbelen en toegevingen van het patronaat te krijgen door sociaal overleg.

De meerderheid van de ACV-leiding beging nog een grotere flater: zij dacht dat door de indexsprong te aanvaarden ze later, dankzij de politieke vrienden van de CD&V, een belastingvermindering voor de werkende bevolking zou kunnen krijgen,

gecompenseerd door een belastingverhoging voor de rijken (de fameuze "taks shift"). Het ACV en haar leden werden over de ganse lijn gerold.

De realiteit onder ogen zien

We moeten de realiteit onder ogen zien: de mobilisaties in de herfst van 2014 waren uitstekend, maar we hebben niks binnen gehaald! De regering is er in geslaagd zowat al haar plannen door te drukken, en in ons eigen kamp is er verdeeldheid geslopen. Dit zorgt voor ontmoediging. Heel wat mensen zeggen nu: betogen, staken, dat dient tot niets. Maar hieraan toegeven, is geen oplossing. Dat is het spel van de regering spelen, die op onze passiviteit mikt om nieuwe aanvallen te lanceren.

Rechts wil de openbare diensten afbreken, de collectieve arbeidsovereenkomsten weg krijgen. Dit toont duidelijk het doel van rechts en de patronen: alle solidariteit binnen de werkende klasse moet kapot!

Waarom hebben we vorige ronde verloren? Omdat de strategie van onze leidingen verkeerd was, en ze niet genoeg in vraag is gesteld. Er is een andere aanpak nodig, en al wie hiervoor wil opkomen, moet zich samen organiseren om er toe te komen. Van de basis tot de top moeten we onze verantwoordelijkheid opnemen om een koerswijziging van onze bonden af te dwingen.

Zowel bij het ABVV als bij het ACV trekken velen de juiste conclusie: de strategie van mikken op sociaal overleg is een illusie, we moeten gaan voor het ten val brengen van deze regering. Maar ze blijven gevangen binnen hun eigen vakbondsstructuur en de overlegstrategie ervan.

De meest strijdvaardige delen van het ABVV en het ACV zouden beter samen het initiatief nemen: De Algemene Centrale, de metaalcentrale van het ABVV-Wallonië-Brussel en de linkerzijde binnen de ACOD zouden de hand kunnen reiken aan de CNE (Franstalige christelijke bediendencentrale) en de LBC, en omgekeerd.

Onze verantwoordelijkheid op nemen, houdt vandaag in de eerste plaats

in dat we elk haatdiscours afwijzen dat zondebokken zoekt voor wat mis loopt in de maatschappij: tegen mensen met hun oorsprong in de migratie, vluchtelingen, holebi's, vrouwen, enz. Zulke taal spreidt het bedje voor extreem rechts. Solidariteit telt voor iedereen!

Het betekent ons moeien met al wat ons aangaat. Gaan voor echte democratie in eigen rangen, in onze vakbonden, op alle niveaus. Onderlinge conflictjes tussen vakbonden, beroepscentrales, regio's, enz. afwijzen. Gaan voor vergaderingen op de werkvloer, en iedereen actief in de strijd betrekken.

Het betekent van onze bonden een actieplan in gemeenschappelijk front eisen dat crescendo gaat naar de algemene staking tot de finish om deze eisen af te dwingen. Gedaan met acties zonder vervolg en symbolische wandelingen!

Onze verantwoordelijkheid op nemen, houdt in dat we duidelijk zijn over de politieke kant van onze strijd: ja, wij willen deze regering verjagen, hoe sneller hoe beter! Stop met te vertrouwen op zogenaamde "politieke vrienden" die van onze mobilisaties gebruik maken om terug in de regering te komen, en ons dan een mes in de rug planten.

Onze verantwoordelijkheid op nemen, betekent in alle onafhankelijkheid mobiliseren om de werkende klasse een nieuw politiek instrument te geven.

Het betekent de strategie van het eeuwig "overleg" stop zetten en overgaan naar een strategie die zich alleen richt op het opbouwen van krachtsverhoudingen doorheen strijd, eenheid in de actie en internationalisering van onze strijd. Het "overlegmodel op zijn Belgisch" heeft zijn beste tijd gehad. We zijn in een ander tijdperk. We zitten met de dictatuur van de EU en de instellingen.

Duidelijke eisen stellen

Onze verantwoordelijkheid op nemen, betekent duidelijke eisen hebben, om aan de werkende bevolking terug te geven wat van haar gestolen werd, die het geld halen waar het zit:

Intrekking indexsprong

Intrekking pensioen op 67 jaar

Intrekking maatregelen rond het vervroegd pensioen

Intrekking maatregelen tegen werkzoekenden en schoolverlaters

Intrekking besparingen op cultuur, welzijn en openbare diensten

Blijf van zieken en gehandicapten

Afschaffing verlaging patronale bijdragen aan de sociale zekerheid

Intrekking verhoging BTW op elektriciteit

Vrije loononderhandelingen, afschaffing wet op de loonnorm

Weg met interims en andere nepstatuten

Opnieuw geïndividualiseerde rechten in de sociale zekerheid

Opheffing bankgeheim, invoering vermogenskadaster en belasting op de grote vermogens

Audit openbare schulden en afschaffing illegitieme schulden

Samen voor een antikapitalistisch alternatief

Lessen uit Griekenland: breek de Europese Unie

De EU werd ons door de grote media en de politici verkocht als een garantie voor de vrede, de democratie en de sociale vooruitgang in Europa. Wat een leugen!

De EU is een wapen in handen van het Europees patronaat, waarmee het de concurrentiestrijd aangaat met de VS, Japan en China. De EU is niet democratisch. Het Europees parlement heeft niet de echte macht van een parlement. Alle macht is in handen van niet-verkozen instanties: de Raad en de Commissie. De Europese Centrale Bank is aan geen enkele democratische controle onderworpen.

De EU noemt zichzelf "een open markteconomie waar de concurrentie vrij is". Voor de EU kan de samenleving herleid worden tot de economie, en de economie tot de markt. Dat is geen democratie, dat is de heerschappij van het kapitaal.

De EU is geen kracht van sociale vooruitgang, maar een oorlogsmachine voor de vernietiging van onze sociale verworvenheden en democratische rechten. Van uit haar eigen oogpunt kan ze niets anders zijn.

Bij elke crisis zeggen de patronen en regeringen dat we meer Europa nodig hebben om de concurrentiestrijd succesvol aan te gaan. De regeringen profiteerden van de financiële crisis van 2008 om nieuwe bevoegdheden te geven aan hun EU.

Toen de Griekse regering een referendum organiseerde over de dictaten van de EU probeerde de Europese Centrale Bank paniek te organiseren door de sluiting van

de Griekse banken te provoceren. Voorzitter van de Europese commissie Jean-Claude Juncker verklaarde bij het referendum over het memorandum: "Er zijn geen democratische keuzes mogelijk tegen de Europese verdragen".

Tsipras beeldde zich in de EU van binnenuit te kunnen veranderen, met argumenten. Die illusie heeft hem geleid tot een capitulatie over de ganse lijn. Het Griekse volk betaalt er nu de prijs voor. De oorlogsmachine van de EU moet gebroken worden. Anders is het onmogelijk een andere politiek te voeren.

Het alternatief voor de Europese Unie is niet de terugkeer naar de nationale staten, die zelf ook deel uitmaken van die machine. Wel een ander Europa, een democratisch, sociaal, ecologisch en gastvrij Europa.

We mogen ons niets wijsmaken: de weg is lang, onze tegenstander sterk, de moeilijkheden enorm. We kunnen enkel winnen door gezamenlijke strijd van de sociale bewegingen op Europees niveau. En hier komt een bijkomend probleem om de hoek: Het Europees Vakverbond (EVV), de koepel van de vakbonden, vervult haar rol niet. Het EVV deed niets om het Griekse volk te steunen, en staat voluit achter de EU.

We mogen onze kop niet in het zand steken. De vakbonden kunnen het besparingsbeleid niet afwijzen zonder ook de conclusie te trekken dat een breuk met deze politiek enkel kan door te breken met de dwanghuis van de EU. We moeten de Europese Unie kraken en opkomen voor een ander Europa. Dat is een politiek gevecht. ■

